

Standardy ochrony dzieci w parafiach w ordynariacie polowym

ORDYNARIAT POLOWY

Standardy ochrony dzieci w parafiach w ordynariacie polowym opracowano na podstawie *Wzoru Standardów ochrony dzieci w duszpasterstwie parafialnym*, przygotowanego w ramach projektu COD „Standardy ochrony dzieci w Kościele katolickim w Polsce”, pod koordynacją Ewy Kusz, Kraków 2024.

Opracowanie:

ks. mjr dr Rafał Kaniecki, delegat biskupa polowego ds. ochrony dzieci i młodzieży

Warszawa, 25.07.2024 rok

SPIS TREŚCI

Wstęp	4
Standard 1	
STWORZENIE I ZACHOWANIE BEZPIECZNEGO ŚRODOWISKA W PARAFII	4
Standard 2	
WERYFIKACJA, DELEGOWANIE I EDUKACJA KAPŁANÓW, OSÓB KONSEKROWANYCH I ŚWIECKICH PRACUJĄCYCH Z DZIEĆMI I Z OSOBAMI BEZBRONNYMI W PARAFII	5
1. Obowiązki proboszcza	5
2. Obowiązki duszpasterzy dzieci	6
Standard 3	
SPOSÓB REAGOWANIA NA OSKARŻENIA LUB NIEWŁAŚCIWE ZACHOWANIA	6
Standard 4	
ZAPEWNIENIE OPIEKI I WSPARCIA OSOBOM SKRZYWDZONYM	7
Standard 5	
SPOSÓB POSTĘPOWANIA Z OSKARŻONYMI O WYKORZYSTANIE SEKSUALNE I PRZEMOC	7
Standard 6	
ZASADY OCHRONY W OBSZARZE PARAFIALNYM	8
1. Zasady ochrony dzieci	8
2. Zasady ochrony dotyczące wszystkich, również dorosłych	11
Standard 7	
EDUKACJA DZIECI ORAZ OSÓB BEZBRONNYCH W OCHRONIE SWOICH GRANIC	11
Standard 8	
SZKOLENIE I STAŁE WSPARCIE DLA OSÓB ZAJMUJĄCYCH SIĘ PROFILAKTYKĄ	12
Standard 9	
ZAPEWNIENIE JAKOŚCI I CIĄGŁOŚCI DZIAŁAŃ W ZAKRESIE PREWENCJI	13
Objaśnienie terminów	14
1. Osoby, ich role i funkcje w Kościele	14
2. Organizacja posługi Kościoła	14
3. Dzieci i osoby bezbronne	15
4. Różne formy przemocy	16
5. Wsparcie	17
6. Przestępstwa motywowane seksualnie	17
7. Osoby dramatu	18
8. Zespół ds. Prewencji i jego praca	18
9. Formy przemocy wobec dziecka	19

WSTĘP

Niniejszy dokument, opracowany na podstawie *Wzoru standardów ochrony dzieci w duszpasterstwie parafialnym* Centrum Ochrony Dziecka, stanowi realizację obowiązku prawnego dotyczącego wprowadzenia we wszelkich instytucjach, w których przebywają dzieci, standardów ich ochrony przed krzywdzeniem (zob. *Ustawa z dnia 28 lipca 2023 r. o zmianie ustawy Kodeks rodzinny i opiekuńczy oraz niektórych innych ustaw – tzw. Ustawa Kamilka* [Dz.U. 2023 poz. 1606]). Uwzględnia on aktualnie obowiązujące normy zarówno prawa państwowego, jak i kościelnego, w tym *Wytyczne Konferencji Episkopatu Polski z dn. 16.10.2019 r.* oraz *Dokument prewencji Konferencji Episkopatu Polski z dn. 10–11.06.2014 r.*

We wszystkich parafiach znajdujących się w jurysdykcji Ordynariatu Polowego jest on dokumentem obowiązującym, przedstawiającym politykę ochrony dzieci i osób dorosłych, zgodnie z przepisami prawa.

STANDARD 1

STWORZENIE I ZACHOWANIE BEZPIECZNEGO ŚRODOWISKA W PARAFII

Polityka ochrony dotyczy szczegółowych zasad bezpieczeństwa i sposobów ochrony przebywających tam dzieci i bezbronnych dorosłych, czyli: rekrutacji personelu i osób zaangażowanych duszpastersko w parafii; bezpiecznych relacji pomiędzy dorosłymi zatrudnionymi i pomagającymi duszpastersko w parafii a dziećmi i bezbronnymi dorosłymi; bezpiecznych relacji pomiędzy rówieśnikami; bezpiecznego korzystania z Internetu i mediów elektronicznych; zasady ochrony wizerunku i danych osobowych; sposobu reagowania w parafii na przypadki podejrzenia, że dziecko doświadcza przemocy fizycznej, psychicznej czy seksualnej i zasad prowadzenia rejestru interwencji (zob. Załącznik 3); pomocy osobom pokrzywdzonym. Standardy ochrony są dostępne w parafii i podane do publicznej wiadomości na jej stronie internetowej. Standardy w wersji pełnej i skróconej są wywieszane również w gablocie parafialnej.

W każdej parafii zadania Zespołu ds. Prewencji pełni parafialna Rada Duszpasterska.

Proboszcz wraz z Zespołem ds. Prewencji jest odpowiedzialny, aby standardy były w parafii znane, wdrażane i przestrzegane. Ponadto uczestniczą oni w szkoleniach zgodnie z zasadami wskazanymi przez ordynariusza miejsca.

Delegaci Biskupa Polowego ds. Ochrony Dzieci i Młodzieży z urzędu pełnią funkcję osób zaufanych do przyjmowania zgłoszeń w przypadku naruszenia standardów lub zaistnienia incydentów przemocy we wszystkich parafiach. Proboszcz może dodatkowo wyznaczyć dla swojej parafii kogoś spośród świeckich, kto również będzie spełniał powyższą funkcję. Musi to być jednak osoba faktycznie budząca zaufanie, niezależna od proboszcza, niewiązana w lojalność środowiskową i nie pozostająca w konflikcie interesów, odpowiednio przygotowana oraz posiadająca tzw. kompetencje miękkie, predysponujące ją do kontaktu z osobami skrzywdzonymi. Nie może ona na własną rękę podejmować działań służących wyjaśnieniu podejrzeń i zarzutów lub weryfikacji zgłaszanych faktów. Będzie współpracowała z proboszczem i Zespołem ds. Prewencji. Osoby zaufane są zobowiązane do

zachowania poufności (zob. Załącznik 4). Ich imiona, nazwiska i numery telefonów mają zostać umieszczone w gablocie parafialnej w widocznym miejscu.

Proboszcz jest osobą odpowiedzialną za interwencję w przypadku podejrzenia lub zaistnienia przemocy, ponieważ jest zarządcą placówki.

Proboszcz, Zespół ds. Prewencji oraz wyznaczona ewentualnie przez proboszcza osoba zaufana mają ściśle ze sobą współpracować na poziomie parafialnym, a na poziomie diecezjalnym z delegatami biskupa polowego ds. ochrony dzieci i młodzieży. Wskazane jest, aby były to osoby cieszące się zaufaniem, odpowiednio przeszkolone i kompetentne, które będą wiedziały, jakie działania w danej sytuacji są stosowne i konieczne.

Wszelka działalność dotycząca ochrony oraz interwencji i pomocy musi być dokumentowana. Wpisów w rejestrze zdarzeń dokonują osoby bezpośrednio zaangażowane w daną aktywność (zazwyczaj osoba zaufana i/lub proboszcz), ale za bezpieczne przechowywanie notatek odpowiedzialny jest proboszcz. Rejestr zdarzeń (zob. Załącznik 3) prowadzi się zgodnie z zasadami ochrony danych wrażliwych. Notatką taką należy posługiwać się w działaniach interwencyjnych (np. przy zgłoszeniu do prokuratury).

STANDARD 2

WERYFIKACJA, DELEGOWANIE I EDUKACJA KAPŁANÓW, OSÓB KONSEKROWANYCH I ŚWIECKICH PRACUJĄCYCH Z DZIEĆMI I Z OSOBAMI BEZBRONNYMI W PARAFII

1. Obowiązki proboszcza

Do obowiązków proboszcza należy wdrażanie w życie standardów ochrony przed przemocą (zob. Załączniki 1 i 2). Za niezastosowanie się do standardów odpowiedzialność personalnie ponosi proboszcz parafii, również wobec prawa.

O każdej osobie zaangażowanej w parafii i mającej kontakt z dziećmi w obszarze związanym z wychowaniem, edukacją, wypoczynkiem, leczeniem, świadczeniem porad psychologicznych, rozwojem duchowym, uprawianiem sportu lub realizacją innych zainteresowań przez dzieci, lub z opieką nad dziećmi proboszcz uzyskuje dane z Rejestru Sprawców Przepięstw na Tle Seksualnym. Wydrukowane dane deponuje się w odpowiedniej teczce w archiwum parafii.

Dodatkowo, przed nawiązaniem stosunku pracy lub przed dopuszczeniem osoby do działalności (np. wolontariackiej) związanej z wychowaniem, edukacją, wypoczynkiem, świadczeniem porad psychologicznych, rozwojem duchowym, uprawianiem sportu lub realizacją innych zainteresowań przez dzieci lub z opieką nad nimi proboszcz ma obowiązek uzyskania od tej osoby informacji z Krajowego Rejestru Karnego w zakresie przestępiestw określonych w rozdz. XIX k.k. (przestępiestwa przeciwko życiu i zdrowiu) i XXV k.k. (przestępiestwa przeciwko wolności seksualnej i obyczajowości) oraz w zakresie art. 189a k.k. (handel ludźmi), art. 207 k.k. (znęcanie się nad osobą najbliższą lub pozostającą w stosunku zależności) oraz przestępiestw z ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii.

Jeśli parafia zatrudnia firmy z zewnątrz lub udostępnia pomieszczenia podmiotom zewnętrznym, a ich działalność nie obejmuje kontaktu z dziećmi jak wyżej, należy zadbać o to, aby dzieci faktycznie nie przebywały same w obecności osób z zewnątrz. Wskazane jest, aby osoby te lub zarządcę podmiotu zewnętrznego zapoznać z standardami ochrony dzieci i przyjąć od nich oświadczenie z Załącznika 2.

2. Obowiązki duszpasterzy dzieci

Duszpasterze dzieci powinni: czuwać nad własną dojrzałością emocjonalną, psychiczną, duchową; starać się o dobór osób żywo wierzących, rzetelnych, zweryfikowanych i odpowiednio przeszkolonych do pełnienia funkcji animatorów, wychowawców itd.; wspierać dzieci w ich rozwoju ku dojrzałości; dbać o respektowanie zasad kultury (wobec dzieci i między nimi); czuwać nad równym traktowaniem wszystkich dzieci, z uwzględnieniem ich szczególnych potrzeb i osobistych uwarunkowań; dbać o przestrzeganie prawa do nienaruszalności cielesnej i prywatności; organizować działania duszpasterskie w miejscach bezpiecznych; utrzymywać możliwie żywy i transparentny kontakt z rodzicami dzieci; dbać o przestrzeganie zasad prywatności i ochrony wizerunku oraz danych osobowych dzieci (zob. Załącznik 5).

STANDARD 3

SPOSÓB REAGOWANIA NA OSKARŻENIA LUB NIEWŁAŚCIWE ZACHOWANIA

W przypadkach przemocy fizycznej bądź seksualnej, gdy sprawcą jest osoba dorosła (duchowny albo świecki) lub dziecko, należy zgłosić ten fakt zgodnie z prawem do organów ścigania lub/oraz do delegata ds. ochrony dzieci i młodzieży.

Gdy sprawa dotyczy niewłaściwego zachowania osób świeckich zatrudnionych w parafii bądź wolontariuszy, sprawę należy zbadać i podjąć adekwatne kroki w zależności od tego, czego dotyczyło to zachowanie. Każdorazowo należy podjąć z tą osobą rozmowę i jeśli zajdzie taka potrzeba, to okresowo lub stale wycofać ją z pracy duszpasterskiej.

Jeśli niewłaściwe zachowanie dotyczy dziecka, należy o tym zawiadomić jego rodziców i wraz z nimi podjąć odpowiednie działania.

Jeśli sprawa dotyczy niewłaściwych zachowań dzieci wobec siebie nawzajem, należy niezwłocznie zawiadomić rodziców dzieci i wraz z nimi podjąć odpowiednie działania.

Każda informacja o niewłaściwym zachowaniu powinna być traktowana poważnie, gdyż jest działaniem prewencyjnym.

Jeśli jakakolwiek osoba dorosła zaangażowana w pracę duszpasterską w parafii dowie się od dziecka, że doświadcza ono przemocy, automatycznie i bez zbędnej zwłoki, ma obowiązek zastosowania się do art. 304 k.p.k. mówiącego o tym, że każdy, kto dowie się o popełnieniu przestępstwa ściganego z urzędu, ma społeczny obowiązek zawiadomić o tym prokuratora lub Policję.

STANDARD 4

ZAPEWNIENIE OPIEKI I WSPARCIA OSOBOM SKRZYWDZONYM

Każda osoba, która mówi o doświadczanej przez siebie krzywdzie, winna zostać przyjęta z szacunkiem i uważnie wysłuchana.

Osoba skrzywdzona powinna otrzymać informację o możliwych formach pomocy, z której może skorzystać na terenie parafii lub poza nią.

W sytuacji, gdy osoba wskazana jako sprawca jest kapłanem lub inną osobą zaangażowaną w parafii, należy jak najszybciej zapewnić bezpieczeństwo osobie skrzywdzonej (np. przez niedopuszczanie do niej osoby wskazanej lub podejrzanej o krzywdę). Następnie należy jej udzielić pomocy, jakiej potrzebuje. Osoby poszkodowane nie powinny być obarczane kosztami udzielanej im pomocy.

Troska duszpasterska wobec osoby skrzywdzonej i jej bliskich polega przede wszystkim na życzliwym wysłuchaniu i skierowaniu do odpowiedniej pomocy psychologicznej, jak również powinna być ukierunkowana na pomoc w odbudowaniu jej wiary z Bogiem i zaufania do Kościoła. Organizowana jest w porozumieniu z duszpasterzem osób pokrzywdzonych i ich rodzin.

Jeśli osoba skrzywdzona należała do jakiejś grupy parafialnej, również inni uczestnicy tej grupy powinni otrzymać pomoc duszpasterską i ewentualnie psychologiczną.

Jeśli osobą skrzywdzoną jest dziecko, pomoc powinna otrzymać również jego rodzina.

Parafianie powinni być we właściwy sposób poinformowani o tym, co się wydarzyło oraz otrzymać stosowną pomoc. Należy przy tym zachować zasadę ochrony dobrego imienia osoby skrzywdzonej.

Jeśli zgłoszenie dotyczy przestępstwa określonego w prawie karnym i/lub kanonicznym, osoba przyjmująca zgłoszenie postępuje zgodnie z procedurami zawartymi w *Wytycznych Konferencji Episkopatu Polski*.

Jeśli zgłoszenie dotyczy innej krzywdy czy niewłaściwego zachowania, osoba zgłaszająca otrzymuje informację o podjętych w sprawie krokach.

Wszelkie działania i uzyskane informacje objęte są zasadą poufności, ale osoby skrzywdzonej nie wolno zobowiązywać do zachowania tajemnicy.

STANDARD 5

SPOSÓB POSTĘPOWANIA Z OSKARŻONYMI O WYKORZYSTANIE SEKSUALNE I PRZEMOC

Do parafii mogą należeć osoby, które są oskarżone o różne przestępstwa bądź zostały skazane wyrokiem karnym, w tym w stosunku do których zostało zawieszono odbywanie kary, lub też wróciły do środowiska po odbytych wyroku. Nie powinny one pracować z dziećmi, natomiast powinny zostać objęte pomocą duszpasterską.

W sytuacji, gdy podejrzanym lub oskarżonym jest dziecko, należy współpracować z jego rodzicami lub opiekunami prawnymi w takim zakresie, w jakim jest to możliwe i potrzebne. Ich również dobrze jest otoczyć opieką duszpasterską.

W sytuacji, gdy osobą podejrzaną lub oskarżoną jest kapłan lub osoba konsekrowana, należy zastosować się do wskazań uzyskanych od biskupa miejsca lub przełożonych.

Gdy osobą podejrzaną lub oskarżoną jest świecki pracownik lub wolontariusz parafialny, należy odsunąć taką osobę od podejmowanej pracy związanej z kontaktem z dziećmi na czas wyjaśnienia sprawy lub do czasu decyzji prokuratury oraz objąć ją stosowną opieką (psychologiczną, duszpasterską).

W procesie wyjaśniania sprawy oraz w podawaniu informacji należy również zadbać o zachowanie ochrony dobrego imienia domniemanego sprawcy.

W przypadku zaistnienia fałszywego oskarżenia, jeśli zarzuty nie zostaną potwierdzone, a oskarżenie znane było osobom postronnym, należy przekazać im informację o niewinności oskarżonego w formie komunikatu ordynariusza miejsca lub delegata ds. ochrony dzieci i młodzieży.

STANDARD 6

ZASADY OCHRONY W OBSZARZE PARAFIALNYM

1. Zasady ochrony dzieci

Dzieckiem jest osoba, która nie ukończyła 18. roku życia. Dziecko, rozwijając się, konstytuuje siebie jako osobę. Potrzebuje do tego opieki, troski, serdeczności, kształcenia i wychowania. Dzieje się to w rodzinie, ale również poprzez relacje z autorytetami oraz wartościami przekazywanymi w środowisku rówieśniczym i wychowawczym. Wszelkie oddziaływanie wychowawcze zawsze musi się dokonywać z poszanowaniem woli rodziców bądź prawnych opiekunów.

Wprawdzie niemożliwe jest stworzenie wyczerpującej listy zachowań niepożądanych, ani też wskazanie precyzyjnych granic wszystkich zachowań, należy jednak kierować się poniższymi wskazówkami oraz roztropnością i wrażliwością ewangeliczną.

Zasady te dotyczą nie tylko relacji dorosły – dziecko, ale również relacji pomiędzy dziećmi (Załącznik 5).

Zasady chroniące w kontakcie bezpośrednim

Wszystkie spotkania z dziećmi na terenie parafii powinny być organizowane w miejscach oficjalnych, ogólnodostępnych i do tego przygotowanych.

Nie można przebywać z dzieckiem sam na sam w warunkach odizolowanych. Jeżeli dobro dziecka wymaga indywidualnego spotkania, nie może się ono odbywać w sekrecie (zalecane jest powiadomienie rodziców lub przełożonego) i w warunkach odizolowanych. Osoba przeprowadzająca spotkanie powinna zatroszczyć się o transparentność (np. przeszklone lub uchylone drzwi pomieszczenia, które nie mogą być zamknięte na klucz, obecność innych

osób w bezpośrednim pobliżu, powiadomienie innych osób o spotkaniu itp.). Indywidualnych spotkań z dziećmi nie wolno w nieroztropny sposób mnożyć ani przedłużać. Spotkania takie nie powinny odbywać się w późnych godzinach wieczornych (po godz. 20 lub nocą).

Dzieci nie mogą przebywać w parafialnych pomieszczeniach mieszkalnych bez opieki rodzica lub opiekuna prawnego. Nie powinny też towarzyszyć duszpasterzom w miejscach lub w sprawach niezwiązanych ze sprawowaniem posługi lub formacją. Dzieci powinny zawsze pozostawać pod opieką osoby dorosłej. Podczas pełnienia funkcji wychowawczych opiekunowie nie mogą pozostawać pod wpływem alkoholu lub substancji psychoaktywnych ani przyjmować ich w obecności dzieci. Dzieci na terenie parafii nie mogą przebywać pod wyłączną opieką innego dziecka, chyba że inaczej stanowią regulaminy religijnych ruchów duszpasterstwa pozaparafialnego (np. Ruchu Światło-Życie, Katolickiego Stowarzyszenia Młodzieży, lub organizacji harcerskich i stowarzyszeń – w tym wypadku stosuje się standardy opracowane przez te grupy). Osoby te powinny być odpowiednio uformowane, przygotowane i pełnić posługę pod okiem dorosłych.

Jeśli jakiegokolwiek spotkania formacyjne odbywają się w domach wybranych rodzin, również muszą być przeprowadzane w grupie, nigdy indywidualnie.

Zakazuje się przewożenia dzieci prywatnymi samochodami, zwłaszcza w pojedynkę, bez wiedzy i wyraźnej zgody rodziców lub opiekunów prawnych.

Niestosowne jest skracanie dystansu przez przechodzenie na „ty” osoby dorosłej z dzieckiem.

W prywatne życie dziecka wolno ingerować tylko w takim wymiarze, w jakim wymaga tego konkretny problem.

W przypadku konieczności podjęcia rozmów na temat seksualności należy wykazać się delikatnością i roztropnie rozeznaczyć, czy takiej rozmowy nie powinien przeprowadzić specjalista.

W obecności dzieci nie wolno wypowiadać treści i żartów o podtekście seksualnym. Zabronione jest prezentowanie dzieciom treści obscenicznych, erotycznych, pornograficznych lub mających podtekst seksualny, zawierających sceny brutalnej przemocy bądź nieodpowiednich do wieku i wrażliwości odbiorców w jakikolwiek sposób i za pomocą jakiegokolwiek urządzenia.

Niedozwolone jest stosowanie przemocy fizycznej oraz psychicznej, takiej jak: poniżanie, upokarzanie, ośmieszanie, dokuczanie, szykanowanie, znęcanie się itp., zarówno w bezpośrednich kontaktach, jak i za pośrednictwem mediów społecznościowych.

Niedopuszczalne są wszelkiego rodzaju nadużycia duchowe (w obszarze spowiedzi, poradnictwa itp.).

Każdy przypadek przemocy fizycznej, psychicznej (emocjonalnej) czy seksualnej pomiędzy dziećmi wymaga natychmiastowej reakcji ze strony opiekunów.

Nie wolno dotykać dzieci wbrew ich woli ani w sposób nieadekwatny do relacji duszpasterskich lub wychowawczych.

Dzieciom nie wolno robić zdjęć lub filmować bez ich zgody. Nie wolno upubliczniać zdjęć, filmów z udziałem dzieci bez pisemnej zgody ich rodziców lub opiekunów prawnych, z wyjątkiem zdjęć dużych grup w miejscach publicznych w związku z informowaniem o wydarzeniach.

Zabrania się częstowania dzieci tytoniem, alkoholem i innymi substancjami psychoaktywnymi, posiadania środków niedozwolonych przez prawo. Nie wolno również tolerować ich posiadania oraz zażywania przez dzieci.

Zachowania niedozwolone

Są nimi zwłaszcza: wszelkie formy okazywania niechcianej czułości; dotykanie piersi, pośladków, genitaliów i ich okolic (choćby przez bieliznę lub odzież); pocałunki; mocne i zamykające uściski, uniemożliwiające przerwanie kontaktu; klepanie po pośladkach, udach, kolanach, głowie; łaskotanie lub mocowanie się w dużej bliskości cielesnej; masaże; sadzanie na kolanach; kładzenie się lub spanie obok; ocieranie się; seksualizacja i seksizm; różne formy poniżania oraz mobbing; używanie wulgaryzmów.

Zachowania właściwe w naszym kręgu kulturowym

Są nimi przykładowo: uścisk dłoni lub delikatne objęcie, przytulenie, pocałunki w policzek; delikatne poklepanie po ramionach lub plecach jako wyraz akceptacji wsparcia, pocieszenia; dotyk ramion, rąk czy barku jako wyraz bliskości; trzymanie się za ręce w czasie np. zabawy lub dla uspokojenia wzburzenia emocjonalnego; trzymanie za ręce dzieci w czasie spaceru; siadanie w pobliżu małych dzieci; podnoszenie lub trzymanie na rękach dzieci do ok. 3. roku życia; przytulanie i branie na kolana małych dzieci za zgodą ich rodziców i najlepiej w ich obecności.

Zasady ochrony dotyczące wyjazdów

Zachęca się do pełnej transparentności w organizowaniu spotkań z dziećmi. Na początku roku formacyjnego w parafii należy: zapoznać rodziców lub opiekunów prawnych dzieci z harmonogramem prowadzonych spotkań; zadbać o wyrażenie przez nich zgody w formie pisemnej na udział w spotkaniach; ustalić zasady odbioru dzieci; ustalić zasady komunikacji elektronicznej z dziećmi.

Wszystkie formy zorganizowanego czasu, a w sposób szczególny wypoczynku dzieci powinny być realizowane zgodnie z obowiązującymi przepisami prawa. Na wyjazdy grupowe należy uzyskać pisemną zgodę rodziców lub opiekunów prawnych, po uprzednim zapoznaniu ich z ramowym planem działania i zasadami jego organizacji (regulaminem). Podczas wyjazdu rodzice lub opiekunowie prawni mają prawo do kontaktu ze swoim dzieckiem oraz z jego opiekunem.

Podczas wyjazdów parafialnych opiekunowie nie powinni nocować w tym samym pomieszczeniu, co podopieczni. W sytuacji szczególnej, wymagającej od opiekuna pozostania w nocy w pomieszczeniu z wychowankiem, powinien on o tym fakcie zawiadomić inną osobę dorosłą, kierownika wyjazdu oraz, jeśli to możliwe, rodzica lub opiekuna prawnego wychowanka. Jeśli wyjazd przewiduje noclegi zbiorowe, organizator zawiera informację na

ten temat w regulaminie. Szczególnie zadbać należy o ochronę dzieci w toaletach, łazienkach, przebieralniach czy szatniach.

Zasady ochrony dotyczące kontaktów przez media oraz udostępniania z Internetu

Parafie, które zapewniają dzieciom dostęp do Internetu, powinny wdrożyć środki bezpieczeństwa uniemożliwiające dostęp do treści stanowiących zagrożenie dla ich prawidłowego rozwoju. Na urządzeniach umożliwiających dostęp do Internetu powinno być zainstalowane i aktualizowane oprogramowanie filtrujące treści, zaś korzystanie z Internetu powinno być monitorowane przez wyznaczoną osobę przynajmniej w sposób umożliwiający ustalenie, kto, kiedy i z jakich treści korzystał (np. indywidualne konta dla wszystkich użytkowników). Szczegółowe zasady korzystania z Internetu powinny być zawarte w stosownym regulaminie.

2. Zasady ochrony dotyczące wszystkich, również dorosłych

Sakrament pokuty i pojednania, a także spotkania związane z towarzyszeniem duchowym, powinny odbywać się w miejscach do tego wyznaczonych (konfesjonał lub miejsce osobne, ale widoczne). Jeśli nie można zachować tej zasady (np. w czasie wakacji, pielgrzymki czy przy spowiedzi osoby chorej czy z niepełnosprawnością), należy zadbać o to, by spowiednik i penitent byli dostępni (drzwi pomieszczenia nie mogą być zamknięte na klucz) lub widoczni dla innych osób (np. przeszklenia w drzwiach, uchylone drzwi do pomieszczenia). Niedopuszczalne jest spowiadanie lub tzw. rozmowy duchowe w pokojach prywatnych.

Podczas Mszy św. o uzdrowienie połączonych z modlitwą wstawienniczą należy zadbać o to, aby modlitwa taka odbywała się przy głównym ołtarzu, w miejscach godnych, widocznych, centralnych, a nie w różnych „zaułkach”, przyciemnionych pomieszczeniach itp.

Zaleca się, aby odwiedziny chorych (dotyczy księży oraz szafarzy i wolontariuszy) odbywały się w obecności osoby trzeciej (kogoś z rodziny, z sąsiedztwa, osoby posługującej w parafii).

Do udziału w wizytach duszpasterskich (kolęda) należy zapraszać tylko takie osoby (służba liturgiczna, organista, kościelny), które wykazują się odpowiednią dojrzałością np. w obszarze zachowania dyskrecji.

Zobowiązania i obietnice księdza, pracownika lub osoby posługującej w parafii, zwłaszcza te, za które uiszczono wynagrodzenie, powinny być udokumentowane pisemnie np. zaświadczenie, notatka, e-mail, SMS, a kopia przekazana beneficjentowi.

STANDARD 7

EDUKACJA DZIECI ORAZ OSÓB BEZBRONNYCH W OCHRONIE SWOICH GRANIC

Zapobieganie sytuacjom sprzyjającym wykorzystaniu odbywa się również poprzez kształtowanie świadomości dzieci. W parafii istnieje możliwość zadbania o taką edukację. Szkolenia, np. w konwencji warsztatów, powinny prowadzić osoby odpowiednio do tego przygotowane. Spotkania takie powinny obejmować formację dzieci do reagowania poprzez asertywne zachowanie oraz informowanie odpowiednich osób dorosłych w sytuacjach,

w których są świadkami lub doświadczają od dorosłych albo innych dzieci jakiegokolwiek krzywdy (fizycznej, seksualnej, słownej, emocjonalnej itd.).

Doświadczaną przez dzieci krzywdą może być m.in.: pozostawianie bez opieki; okazywanie niechcianej czułości; próby nawiązywania kontaktu w miejscach odosobnionych; epatowanie nagością oraz zapraszanie, zwłaszcza indywidualnie, do miejsc takich jak np. sauna; przekraczanie granic nienaruszalności cielesnej; zbyt intensywne dążenie do osobistego kontaktu; infantylne zachowania opiekunów; prowokacja i wciąganie w sytuacje dwuznaczne; prezentowanie nieodpowiednich i wulgarnych treści (zwłaszcza materiałów o charakterze erotycznym, pornograficznym, obrazujących przemoc lub w inny sposób przyczyniających się do dyskomfortu); nadmierne i indywidualne obdarowywanie prezentami i inne formy faworyzowania; brak empatii i wrażliwości na potrzeby dzieci; proponowanie, używanie alkoholu lub środków psychoaktywnych itp. lub bycie pod ich wpływem.

STANDARD 8

SZKOLENIE I STAŁE WSPARCIE DLA OSÓB ZAJMUJĄCYCH SIĘ PROFILAKTYKĄ

Ochrona przed krzywdzeniem wpisana jest w misję Kościoła katolickiego powierzona mu przez Pana. Dlatego każdy – przełożony w Kościele, osoby uczestniczące w jego misji przez pracę i zaangażowanie duszpasterskie czy pracę z dziećmi i osobami bezbronnymi – powinien posiadać potrzebną wiedzę na temat ochrony dzieci i osób bezbronych przed przemocą i dzielić się nią z rodzicami i dziećmi.

Zakres szkoleń w temacie ochrony dzieci i osób bezbronych oraz prowadzący

1. Wszyscy pracownicy i wolontariusze w parafii otrzymują potrzebną im wiedzę o standardach przyjętych i obowiązujących w parafii – kodeksie zachowań, procedurach związanych z interwencją i zgłoszeniem. Za szkolenie odpowiedzialny jest proboszcz, a prowadzą je delegaci biskupa polowego ds. ochrony dzieci i młodzieży lub osoba przez nich delegowana posiadająca odpowiednie przygotowanie i kompetencje.

2. Pracownicy i wolontariusze pełniący funkcje wychowawcze lub formacyjne dodatkowo otrzymują potrzebną wiedzę dotyczącą: rodzajów przemocy (w tym przemocy rówieśniczej); rozpoznawania oznak przemocy (w tym wykorzystania seksualnego); strategii działania sprawców przemocy (w tym przemocy seksualnej); rozmowy z dzieckiem/nastolatkiem/osobą bezbronną na temat krzywdy; rozmowy z dorosłymi (gdy ktoś pracuje z grupą dorosłych) dotyczącej przemocy; zagrożeń i ochrony przed szkodliwymi treściami w Internecie; innych zaleceń obowiązujących w danej placówce/miejscu duszpasterskim. Za szkolenie odpowiedzialny jest proboszcz oraz organizator wyjazdu (kolonii, obozu, rekolekcji, wycieczki, pielgrzymki) a prowadzą je delegaci biskupa polowego ds. ochrony dzieci i młodzieży lub osoba przez nich delegowana posiadająca odpowiednie przygotowanie i kompetencje.

3. Każda osoba pracująca z dziećmi i osobami bezbronnymi powinna otrzymać zaświadczenie o udziale w szkoleniu.
4. Każda osoba pracująca z dziećmi i osobami bezbronnymi co dwa lata uczestniczy w jednodniowym szkoleniu z zakresu prewencji. Treść tych szkoleń przygotowana jest przez delegatów biskupa polowego ds. ochrony dzieci i młodzieży. Do nich też należy ich prowadzenie lub do osoby przez nich delegowanej posiadającej odpowiednie przygotowanie i kompetencje
5. Zespoły ds. Prewencji odpowiedzialne za prewencję w parafiach, poza wiedzą z pkt 1 i 2, powinny mieć także wiedzę na temat: budowania systemu prewencji zgodnego z wymogami Kościoła i ustaw państwowych (obecnie tzw. *Ustawa Kamilka* i *Krajowy Plan Przeciwdziałania Przestępstwom Przeciwko Wolności Seksualnej i Obyczajności na Szkodę Młodzieży na lata 2023–2026* oraz *Wytyczne KEP, Dokument prewencji KEP*); podstawowych procedur prawnych (kanonicznych i przewidzianych przez Kodeks karny); czynników ryzyka i czynników ochronnych; funkcjonowania w środowisku lokalnym placówek pomocowych; procedur ustalonych dla danej parafii. W związku z tym członkowie Zespołu ds. Prewencji uczestniczą raz na dwa lata w odpowiednim szkoleniu.
6. Za szkolenie Zespołów ds. Prewencji odpowiadają proboszczowie, a prowadzą je delegaci biskupa polowego ds. ochrony dzieci i młodzieży lub osoba przez nich delegowana posiadająca odpowiednie przygotowanie i kompetencje.

STANDARD 9

ZAPEWNIENIE JAKOŚCI I CIĄGŁOŚCI DZIAŁAŃ W ZAKRESIE PREWENCJI

Dokument Ordynariatu Polowego zawierający standardy ochrony dzieci i osób bezbronych dla parafii aktualizowany jest co dwa lata.

Ewaluacja dokumentu dokonywana jest w następujący sposób: parafialne Zespoły ds. Prewencji za pośrednictwem proboszcza przedstawiają pisemne propozycje zmian delegatowi biskupa polowego ds. ochrony dzieci i młodzieży do dnia 30 czerwca każdego roku parzystego, a następnie diecezjalny Zespół ds. Prewencji na posiedzeniu dokonuje konsultacji korekt nadesłanych przez parafialne Zespoły oraz korekt zaproponowanych przez siebie. Zmiany są zatwierdzane przez Biskupa Polowego. Należy sporządzić notatkę z posiedzenia diecezjalnego Zespołu ds. Prewencji.

Ewaluacja dokumentu obejmuje również Zasady bezpiecznych relacji pomiędzy dziećmi (Załącznik 5), dlatego powinno się wysłuchać opinii samych dzieci przy dokonywaniu oceny tej części standardów.

OBJAŚNIENIE TERMINÓW

1. Osoby, ich role i funkcje w Kościele

Ksiądz, prezbiter, kapłan, duchowny – ochrzczony mężczyzna, który przyjął święcenia kapłańskie.

Kapelan – duchowny, który jest duszpasterzem w wojsku lub innych formacjach mundurowych, szpitalu, jak również w zakonie żeńskim lub kaplicy.

Duchowieństwo, kler – (diakoni, księża, biskupi) – mężczyźni ochrzczeni, którzy przejęli święcenia w stopniu diakonatu, prezbiteratu lub biskupie.

Osoby konsekrowane – osoby, które w sposób szczególny poświęcają życie Bogu. Łączy je konsekracja, która wiąże się ze złożeniem Bogu ślubów czystości oraz najczęściej również ubóstwa i posłuszeństwa, choć zależy to od formy życia konsekrowanego. Należą do nich członkowie stowarzyszeń zakonnych oraz świeckie osoby konsekrowane.

Osoba świecka – członek Kościoła katolickiego bez święceń.

Biskup – duchowny posiadający sakrę biskupią. Biskupa nazywa się diecezjalnym, jeśli stoi na czele diecezji, pozostali zaś są nazywani tytularnymi. Odpowiednikiem biskupa diecezjalnego w katolickich Kościołach Wschodnich jest biskup eparchialny.

Biskup Polowy – duchowny posiadający sakrę biskupią, który stoi na czele ordynariatu polowego. Jest on zrównany w prawie z biskupem diecezjalnym.

Proboszcz – prezbiter mianowany przez biskupa diecezjalnego na urząd proboszcza.

Personel kościelny – duchowny, osoba zakonna lub inna osoba zatrudniona przez Kościół na podstawie umowy, podwykonawstwa, dobrowolnie lub nieodpłatnie.

Szafarz nadzwyczajny Komunii św. – osoba wyznaczona do udzielania Komunii św., niemająca święceń.

Wolontariusz – osoba, która na rzecz innych osób lub danej grupy społecznej, dobrowolnie i bezpłatnie świadczy pracę wykraczającą poza związki rodzinno-koleżeńsko-przyjacielskie. Określenie „bezpłatna” nie oznacza „bezinteresowna”, lecz „bez wynagrodzenia materialnego”.

Organizator wyjazdu – osoba/podmiot uprawniony do organizacji wyjazdu dzieci – parafie, wspólnoty religijne, szkoły i placówki, przedsiębiorcy podlegający ustawie o usługach turystycznych, osoby fizyczne, osoby prawne i jednostki nieposiadające osobowości prawnej.

2. Organizacja posługi Kościoła

Archidiecezja/Diecezja – część Ludu Bożego powierzona pasterskiej pieczy biskupa diecezjalnego. Z diecezją są zrównane w prawie: ordynariat polowy, prałatura terytorialna, opactwo terytorialne, wikariat apostolski, prefektura apostolska, administratura apostolska erygowana na stałe. Odpowiednikiem archidiecezji i diecezji w katolickich Kościołach Wschodnich są archieparchie i eparchie.

Parafia – określona wspólnota wiernych, utworzona na sposób stały w Kościele partykularnym, nad którą pasterską pieczę, pod władzą biskupa diecezjalnego, powierza się proboszczowi jako jej własnemu pasterzowi.

Duszpasterstwo, w tym duszpasterstwo parafialne – sytuacja, w której jedna osoba jest odpowiedzialna za dobro drugiej lub za wspólnotę wyznaniową. Obejmuje celebrowanie liturgii, zapewnienie porad i wsparcia duchowego, edukację, poradnictwo, opiekę medyczną i pomoc w potrzebie. Wszelka praca polegająca na nadzorze lub wychowaniu dzieci jest dziełem duszpasterskim.

Duszpasterstwo pozaparafialne – duszpasterstwa, wspólnoty, grupy gromadzące młodych ludzi (młodzież licealna, studenci, młodzi dorośli), w tym wolontariaty, wakacyjne spotkania młodych (organizowane przez zakony, zgromadzenia zakonne, wspólnoty), festiwale młodzieżowe, rekolekcje wyjazdowe, wspólnoty różnych stanów, pielgrzymki piesze, pielgrzymki autokarowe, środowiska harcerskie. To dzieła, które mogą działać przy parafiach, ale mają struktury pozaparafialne.

Klerykalizm – postawa wobec duchowieństwa/osoby zakonnej charakteryzująca się nadmiernym szacunkiem i przekonaniem o ich wyższości moralnej. Papież Franciszek powiedział, że ma to miejsce, gdy „duchowni czują się lepsi, [i kiedy] są daleko od ludu”. Może być „wspierany przez samych księży lub przez osoby świeckie”.

3. Dzieci i osoby bezbronne

Dziecko – osoba poniżej 18. roku życia.

Maloletni – w rozumieniu polskiego prawa cywilnego osoba, która nie ukończyła 18 lat lub nie zawarła małżeństwa.

Nieletni – w rozumieniu prawa karnego osoba, która w momencie popełnienia czynu zabronionego nie ukończyła 17. roku życia.

Wiek bezwzględnej ochrony – wiek niższy niż wiek zgody. Czynność seksualna z osobą w wieku ochronnym jest czynem zabronionym (wykorzystaniem seksualnym), a osoba dopuszczająca się jej i/lub doprowadzająca do niej podlega odpowiedzialności karnej. W Polsce obecnie wynosi 15 lat.

Dziecko wykorzystane seksualnie – każde dziecko w wieku bezwzględnej ochrony, jeśli osoba dojrzała seksualnie, czy to przez świadome działanie, czy też przez zaniedbywanie swoich społecznych obowiązków lub obowiązków wynikających ze specyficznej odpowiedzialności za dziecko, dopuszcza się zaangażowania dziecka w jakąkolwiek aktywność natury seksualnej, której intencją jest zaspokojenie osoby dorosłej (*Standing Committee on Sexually Abused Children*).

Opiekun – osoba sprawująca pieczę nad dzieckiem, uprawniona do reprezentacji dziecka oraz posiadająca władzę prawną do dbania o interesy osobiste i majątkowe innej osoby (rodzic, rodzic zastępczy lub osoba uprawniona przez rodzica).

Zgoda opiekuna – zgoda rodziców albo zgoda opiekuna, rodzica zastępczego lub opiekuna tymczasowego. Jednak w przypadku braku porozumienia między rodzicami dziecka należy

poinformować rodziców o konieczności rozstrzygnięcia sprawy przez sąd rodzinny (orzeczenie sądu opiekuńczego zastępuje zgodę rodziców).

Osoba dorosła bezbronna zgodnie z art. 1 ust. 2 b) *Vos Estis Lux Mundi* – każda osoba znajdująca się w stanie niepełnosprawności, upośledzeniu fizycznym lub psychicznym albo pozbawiona wolności osobistej, która w rzeczywistości, nawet sporadycznie, ogranicza ich zdolność zrozumienia, chęci lub przeciwstawienia się przestępstwu w inny sposób.

4. Różne formy przemocy

Uwikłanie – każda relacja, w której ktoś doświadcza strachu, lęku, poczucia winy, poczucia krzywdy, frustracji, poniżenia, zniewolenia, zależności, dominacji, niemożności bycia sobą, nieszczerości, braku autentyczności, przemocy emocjonalnej, fizycznej, seksualnej czy ekonomicznej.

Nadużycie – postępowanie lub czyn niezgodny z przyjętymi normami postępowania.

Nadużycie władzy – nadużycie stanowiska, funkcji lub obowiązku w celu wykorzystania innej osoby. Może przybierać różne formy i obejmować sytuacje, w których dana osoba ma władzę nad inną osobą na mocy swojego związku (np. pracodawca i pracownik, nauczyciel i uczeń, trener i sportowiec, rodzic lub opiekun i dziecko, duchowny/osoba zakonna i parafianin) i wykorzystuje tę władzę na swoją korzyść.

Przemoc duchowa – odwoływanie się do przekonań religijnych i wiary osoby w celu wyrządzenia jej szkody. Może mieć negatywny wpływ na duchowość osoby poszkodowanej, zwłaszcza gdy dopuszcza się jej osoba posiadająca duchowy autorytet i zaufanie w Kościele.

Przemoc domowa – jednorazowe lub powtarzające się umyślne działanie lub zaniechanie naruszające prawa lub dobra osobiste osób, w szczególności narażające na niebezpieczeństwo utraty życia lub zdrowia, naruszające godność, nietykalność cielesną, wolność, w tym wolność seksualną, powodujące szkody na ich zdrowiu fizycznym lub psychicznym, a także wywołujące cierpienia i krzywdy moralne u osób dotkniętych przemocą (art. 2 Ustawy o przeciwdziałaniu przemocy w rodzinie).

Zaniedbanie (wobec osoby dorosłej) – niezapewnienie przez opiekuna środków niezbędnych do życia osobie, którą się opiekuje.

Przemoc wobec osób starszych – pojedyncze lub powtarzające się działanie lub brak odpowiedniego działania, mające miejsce w jakimkolwiek związku, w którym oczekuje się zaufania, które powoduje krzywdę lub cierpienie starszej osoby.

Przemoc emocjonalna (dorośli) – powszechna forma przemocy mająca miejsce w bliskich związkach. Przemoc emocjonalna jest definiowana jako molestowanie, które ma miejsce, gdy dana osoba jest poddawana zachowaniom lub działaniom mającym na celu jej kontrolowanie, z zamiarem wyrządzenia jej krzywdy emocjonalnej lub strachu, poprzez manipulację, izolację lub zastraszanie.

Bullying – znęcanie, zastraszanie, prześladowanie werbalne, społeczne, a także fizyczne.

Gaslighting – przemoc psychiczna polegająca na manipulowaniu drugą osobą w taki sposób, że ofiara przemocy z czasem przestaje ufać swoim osądom, staje się zdezorientowana,

zależniona i traci zaufanie do swojej pamięci czy percepcji. Jeśli manipulacja jest stosowana stale i metodycznie, może w końcu doprowadzić do tego, że ofiara zacznie kwestionować swoje zdrowie psychiczne. W ten sposób manipulator przejmuje nad nią całkowitą kontrolę.

Grooming (wobec dorosłego) – zachowania mające na celu izolację osoby, uczynienie jej zależną, skłonną do zaufania i bardziej podatną na agresywne zachowanie.

Seksizm – uprzedzenie lub dyskryminacja ze względu na płeć.

Seksualizacja – proces, w wyniku którego wartościowanie drugiej osoby oraz siebie samego/siebie samej dokonywane jest przez pryzmat atrakcyjności seksualnej, uprzedmiotowienie osoby pod względem seksualnym lub narzucanie seksualności w niewłaściwy sposób (wg Amerykańskiego Towarzystwa Psychologicznego).

Cyberprzemoc – wszelka przemoc z użyciem technologii informacyjnych i komunikacyjnych – komunikatorów, czatów, stron internetowych, mediów społecznościowych, blogów, SMS-ów, MMS-ów. Może mieć formę wulgarnych wiadomości, obraźliwych komentarzy (hejt, trolling), rozpowszechniania zdjęć ukazujących dziecko w niekorzystnym świetle, zastraszania, śledzenia (cyberstalking), ujawniania tajemnic (outing), itp.

5. Wsparcie

Niebieska Linia – <https://www.niebieskaLinia.info/>

procedura „Niebieskie Karty” – jest narzędziem, którego głównym celem jest zapewnienie bezpieczeństwa osobie doznającej przemocy domowej, obejmuje też współpracę przedstawicieli różnych instytucji i podmiotów, które są zobowiązane do reagowania w przypadku uzyskania informacji o wystąpieniu przemocy domowej.

6. Przepęstwa motywowane seksualnie

Przepęstwo kanoniczne wykorzystywania seksualnego – kanoniczne przepęstwa wykorzystywania seksualnego popełniane przez duchownych lub osoby konsekrowane, którymi są: zmuszanie kogoś, za pomocą przemocy, groźby lub nadużycia władzy, do wykonywania lub poddawania się czynnościom seksualnym; wykonywanie czynności seksualnych z dzieckiem lub osobą bezbronną; produkcja, wystawianie, posiadanie lub dystrybucja, w tym drogą elektroniczną, pornografii z udziałem dzieci, a także werbowanie lub nakłanianie dziecka lub osoby bezbronnej do udziału w tworzeniu pornografii popełnione przez duchownych lub osoby zakonne, o których mowa w artykule 1 §1 a) *Vos Estis Lux Mundi*.

Przepęstwa przeciwko wolności seksualnej i obyczajności (art. 197–205 k.k.) – zgwałcenie (art. 197), wykorzystanie seksualne osoby bezradnej lub niepoczytalnej (art. 198), seksualne wykorzystanie zależności (art. 199), seksualne wykorzystanie dziecka (art. 200), uwodzenie dziecka poniżej lat 15 z wykorzystaniem systemu teleinformatycznego lub sieci telekomunikacyjnej (art. 200a), propagowanie pedofilii (art. 200b), kazirodztwo (art. 201), pornografia (art. 202), zmuszanie do prostytucji (art. 203), czerpanie zysku z cudzego nierządu (art. 204).

Rejestr Sprawców Przepęstw na Tle Seksualnym – rejestr obywateli polskich, którzy dopęścili się przepęstwa z pobudek seksualnych. Składa się z Rejestru publicznego i Rejestru z dostępem ograniczonym. Dostępny na stronie: <https://arch-bip.ms.gov.pl/pl/rejestry-i-ewidencje/rejestr-sprawcow-przepęstw-na-tle-seksualnym>

7. Osoby dramatu

Osoba pokrzywdzona – osoba fizyczna lub prawna, której dobro prawne zostało bezpośrednio naruszone lub zagrożone przez przepęstwo (art. 49 §1 k.p.k.).

Osoby pokrzywdzone przemocą w rodzinie – osoby najbliższe, inne osoby pozostające w stałym lub przemijającym stosunku zależności od osoby stosującej przemoc (art. 115 §11 *Ustawy o przeciwdziałaniu przemocy w rodzinie*).

Skarżący – każda osoba składająca skargę zawierającą zarzut, podejrzenie, obawę lub zgłoszenie naruszenia prawa.

Podejrzany – osoba, wobec której istnieją podejrzenia popełnienia przepęstwa, ale nie postawiono jeszcze zarzutów.

Oskarżony – osoba, której postawiono zarzuty karne.

Przepęzca seksualny – osoba, która przyznała się do wykorzystania seksualnego lub której odpowiedzialność za wykorzystanie została orzeczona przez właściwy sąd i/lub procedurę kościelną.

8. Zespół ds. Prewencji i jego praca

Osoba odpowiedzialna za standardy ochrony dzieci – osoba wyznaczona przez przełożonego danego dzieła duszpasterskiego, danej grupy parafialnej, np. ministrantów, sprawująca nadzór nad prawidłowym stosowaniem standardów ochrony dzieci. W parafii z urzędu jest nią proboszcz.

Osoba zaufana – osoba wyznaczona przez przełożonego danego dzieła duszpasterskiego, ciesząca się zaufaniem i odpowiednio przygotowana, odpowiedzialna za przyjmowanie zgłoszeń o zdarzeniach dotyczących przemocy.

Osoba odpowiedzialna za interwencję – zarządca placówki (proboszcz) odpowiedzialny za podejmowanie interwencji w przypadku zaistnienia przemocy.

Kompetencje miękkie – umiejętności psychospołeczne, np. komunikatywność, asertywność.

Konflikt interesów – sytuacja (postrzegana lub rzeczywista), w której powstaje konflikt pomiędzy obowiązkami służbowymi danej osoby a jej prywatnymi interesami, który może mieć wpływ na wykonywanie tych obowiązków. Taki konflikt zazwyczaj wiąże się z przeciwstawnymi zasadami lub niezgodnymi życzeniami czy potrzebami i może wystąpić, gdy osoba pełni wiele ról.

Lojalność środowiskowa – silna lojalność wobec danego środowiska, grupy ludzi, wspólnoty, instytucji, przełożonego itp., która może przyjmować formy pozytywne, np. dochowanie tajemnicy, lub negatywne, np. niereagowanie bądź zaprzeczanie przemocy.

Dane osobowe – wszelkie informacje dotyczące zidentyfikowanej lub możliwej do zidentyfikowania żyjącej osoby fizycznej, a także poszczególne informacje, które w połączeniu ze sobą mogą prowadzić do zidentyfikowania tożsamości danej osoby. Przykładowe dane osobowe: imię i nazwisko, adres zamieszkania, adres e-mail z imieniem i nazwiskiem, numer dowodu tożsamości, dane o lokalizacji, adres IP, dane przechowywane przez szpital lub lekarza, które mogą jednoznacznie wskazywać tożsamość danej osoby.

Wniosek o wgląd w sytuację rodziny – pismo może zostać złożone przez każdą osobę fizyczną i prawną, która chce, aby sąd zbadał aktualną sytuację rodzinną. Wniosek nie podlega żadnej opłacie sądowej, może być złożony w każdej chwili i w przypadku jego odrzucenia przez sąd nie rodzi żadnych negatywnych konsekwencji wobec wnioskodawcy.

9. Formy przemocy wobec dziecka

Przemoc wobec dzieci – wszelkie formy złego traktowania fizycznego i/lub emocjonalnego, wykorzystywania seksualnego, zaniedbania lub niedbałego traktowania, wyzysku komercyjnego lub innego, skutkujące rzeczywistą lub potencjalną szkodą dla zdrowia, przetrwania, rozwoju lub godności dziecka w kontekście relacji odpowiedzialności, zaufania lub siły. Dzieli się powszechnie na pięć podtypów: przemoc fizyczna, znęcanie się emocjonalne/psychiczne, zaniedbanie, narażenie na przemoc w rodzinie, wykorzystywanie seksualne. W kontekście Kościoła katolickiego ważne jest także uznanie przemocy duchowej za dodatkowy podtyp przemocy.

– **przemoc fizyczna** to przemoc, w wyniku której dziecko doznaje fizycznej krzywdy lub jest nią potencjalnie zagrożone. Krzywda ta następuje w wyniku działania bądź zaniechania działania ze strony rodzica lub innej osoby odpowiedzialnej za dziecko, lub której dziecko ufa, bądź która ma nad nim władzę. Przemoc fizyczna wobec dziecka może być czynnością powtarzalną lub jednorazową.

– **przemoc psychiczna i emocjonalna** to przewlekła, niefizyczna, szkodliwa interakcja wobec dziecka, obejmująca zarówno działania, jak i zaniechania. Zaliczamy do niej m.in. niedostępność emocjonalną, zaniechywanie emocjonalne, relację z dzieckiem opartą na wrogości, obwinianiu, oczernianiu, odrzucaniu, nieodpowiednie rozwojowo lub niekonsekwentne interakcje z dzieckiem, niedostrzeganie lub nieuznawanie indywidualności dziecka i jego granic psychicznych.

– **zaniedbywanie dziecka** to chroniczne lub incydentalne niezaspokajanie jego podstawowych potrzeb fizycznych/psychicznych i/lub nierespektowanie jego podstawowych praw, powodujące zaburzenia jego zdrowia i/lub trudności w rozwoju. Do zaniedbywania dochodzi w relacji dziecka z osobą, która jest zobowiązana do opieki, wychowania, troski i ochrony dziecka.

– **narażenie na przemoc w rodzinie** – forma psychicznego znęcania się nad dzieckiem, w której dziecko jest obecne (słyszy lub widzi) gdy inny członek rodziny doświadcza przemocy fizycznej, psychicznej lub seksualnej albo widzi szkody wyrządzone osobom lub mieniu w wyniku agresywnego zachowania członka rodziny.

– **wykorzystywanie seksualne dziecka** – wykorzystanie seksualne dziecka to włączanie dziecka w aktywność seksualną, której nie jest ono w stanie w pełni zrozumieć i udzielić na nią świadomej zgody i/lub na którą nie jest dojrzałe rozwojowo i nie może zgodzić się w ważny prawnie sposób i/lub która jest niezgodna z normami prawnymi lub obyczajowymi danego społeczeństwa. Z wykorzystaniem seksualnym mamy do czynienia, gdy taka aktywność wystąpi między dzieckiem a dorosłym lub dzieckiem a innym dzieckiem, jeśli te osoby ze względu na wiek bądź stopień rozwoju pozostają w relacji opieki, zależności, władzy. Celem takiej aktywności jest zaspokojenie potrzeb innej osoby (WHO). Obejmuje zachowania z kontaktem fizycznym (w tym penetracyjne) oraz bez kontaktu fizycznego – może wtedy przybrać formę seksualizacji, robienia zdjęć lub filmów wideo przedstawiających dzieci o charakterze jednoznacznie seksualnym, zmuszania dzieci do oglądania czynności seksualnych lub wzięcia w nich udziału lub zmuszania dzieci do uprawiania seksu lub angażowania się w czynności seksualne z innymi dziećmi lub dorosłymi. Obejmuje również wyzyskiwanie seksualne dzieci, czyli czerpanie zysku np. z pornografii z udziałem dzieci lub prostytutki dziecięcej.

Grooming (wobec dziecka) – zachowania, których celem jest przygotowanie dziecka do wykorzystywania seksualnego. Obejmuje nawiązanie szczególnej relacji z dzieckiem, często również warunkowanie rodziców i innych dorosłych oraz osłabienie ich czujności, aby myśleli, że relacja z dzieckiem jest normalna i pozytywna.

Przemoc rówieśnicza (agresja rówieśnicza, bullying) – występuje, gdy dziecko doświadcza różnych form przemocy ze strony rówieśników, bezpośrednio lub z użyciem technologii komunikacyjnych. Ma miejsce wtedy, gdy działanie ma na celu wyrządzenie komuś przykrości lub krzywdy (intencjonalność), ma charakter systematyczny (powtarzalność), a ofiara jest słabsza od sprawcy bądź grupy sprawców. Obejmuje przemoc werbalną (np. przezywanie, dogadywanie, ośmieszanie), relacyjną (np. wykluczenie z grupy, ignorowanie, nastawianie innych przeciwko osobie), fizyczną (np. pobicie, kopanie, popychanie, szarpanie), materialną (np. kradzież, niszczenie przedmiotów) oraz elektroniczną (złośliwy SMS lub e-mail, wpis w mediach społecznościowych, umieszczanie w Internecie zdjęć lub filmów ośmieszających ofiarę), a także przemoc podczas randki ze strony chłopaka/dziewczyny.